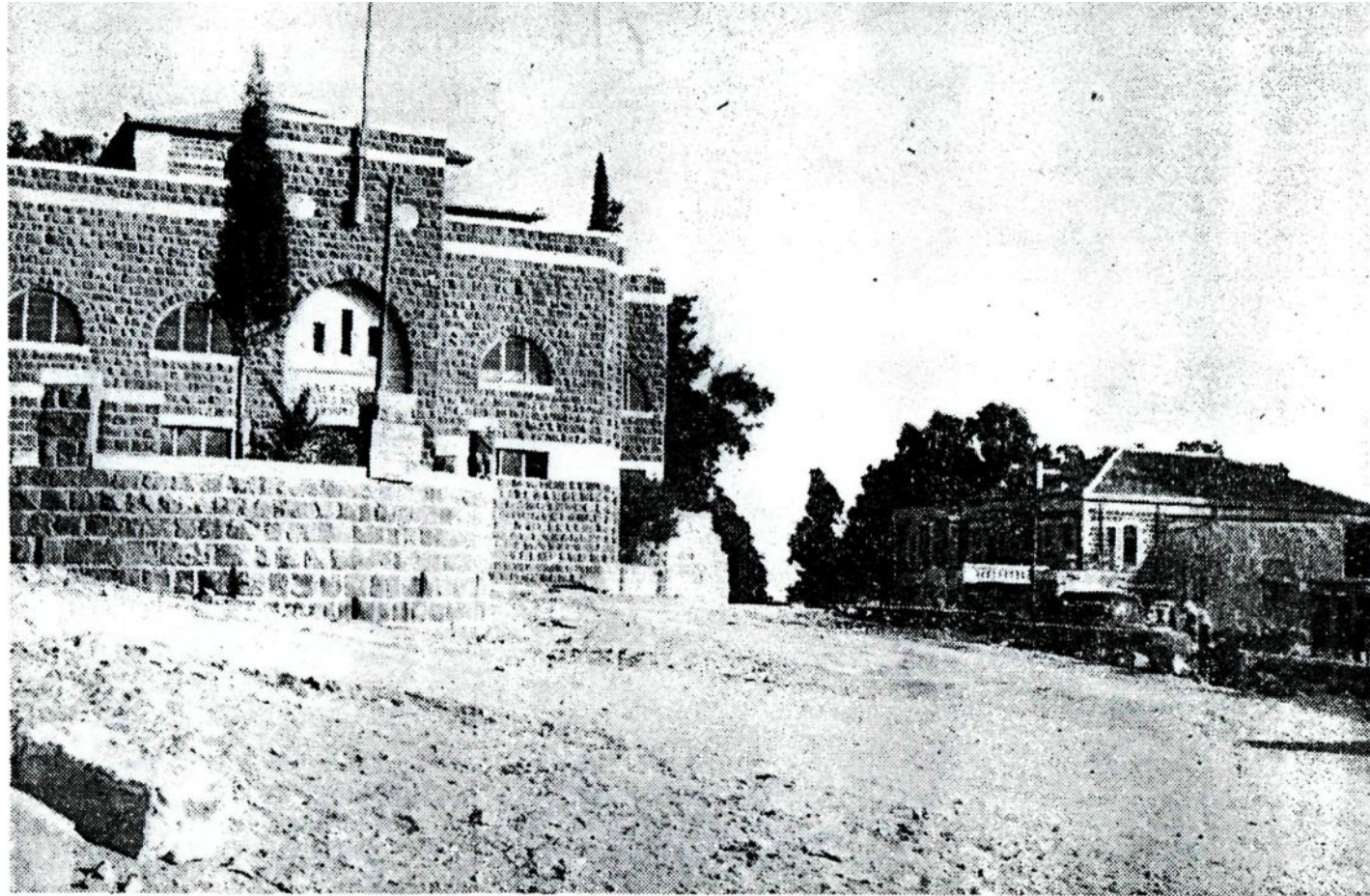

Het SEA OF GALILEE MISSION HOSPITAL te Tiberias. Op deze foto ziet U het hoofdgebouw en aan de overzijde van de straatweg de dependance LAKE VIEW met veel kamerruimte, waar wij prettige logeergelegenheid vonden. Heel het terrein hoog de berg op tot aan de oever van het meer is het bezit van het ziekenhuis. De gezellige kerk, meer terzijde, ziet u niet meer op de foto.

Vervolg van pagina 29

Hoe zit dat nu met dit Scots Mission Hospital en al die Nederlanders, tussen wie wij de Schotten moesten zoeken?

Zo ging het

De geschiedenis van het ziekenhuis in een notendop: Reeds meer dan honderd jaar geleden, in 1839, is de Schotse Kerk — The Free United Church of Scotland — in Palestina het terrein gaan verkennen voor een zendingshospitaal. In 1885 kwam het ervan en als plaats werd Tiberias gekozen. Om al de redenen, **in een ander artikel in dit nummer ontvouwd** en ook, omdat Tiberias een heilig centrum voor de Joden is. Er is een vermaarde rabbijnschool en in het verleden hebben beroemde Joodse theologen hier gewoond, als b.v. de wijsgeer en Talmoedist Maimonides. In die Turkse tijd werd begonnen met zending, terwijl een dokter er een eigen praktijk opzette. Na vijf jaar van voorbereiding werd in 1890 het ziekenhuis geopend, dat Joden en Arabieren beiden tot patiënten kreeg. De eigenlijke grondlegger van dit medisch missiewerk is een Schotst oud-majoer, dr. Torrence. In latere jaren volgde zijn zoon hem als geneesheer-directeur op. Tot 1940 heeft zich de instelling voortdurend uitgebreid. Toen kwam in 1940 de tweede wereldoorlog en de verbindingen werden verbroken. In 1948, bij de stichting van de Israëlische staat, werd heel het complex van gebouwen geëvacueerd, want hevige gevechten braken hier toen uit, en het werd bezet door Israëlische soldaten. Van die gevechten getuigt nog het stadsplein van Tiberias, waar als monument op een hoge sokkel een oud Frans kanon van nog uit de vorige eeuw staat opgesteld, dat wezenlijk tot de zege bijdragen geleverd heeft en deswege nu geëerd wordt. In 1949 werd opnieuw begonnen, maar wel onder geheel gewijzigde omstandigheden. Het feit van de Joodse staat moest noodzakelijkerwijs heel het leven in het land bepalen en ook de mogelijkheden voor een instelling als dit ziekenhuis. Voortaan wil het in de nieuwe staat een actief blijf zijn van de

naastenliefde, waartoe Christus op deze zelfde plaats telkens en telkens weer heeft opgewekt en doen zien dat in Jezus' voetstappen het tegendeel van vervolging slechts mogelijk is.

Betoon van Christelijke naastenliefde, van Christelijke caritas, dat is de eenvoudige, maar dure opdracht, die dit ziekenhuis thans heeft. Voor heel deze gemeenschap is ds. J. Snoek, als predikant aangesteld en waar contacten dit toelaten, wordt getuigd van hetgeen Christus niet opgehouden heeft zijn volgelingen op het hart te binden. Stenen des aanstoots uit de weg ruimen en vriendschappen sluiten.

Dr. Torrence (jr.), reeds in de zestig, is in 1951 naar Engeland gerepatriëerd. Voor de Schotse Kerk bleek het werk ook te kostbaar te zijn geworden. Dus was dr. Torrence reeds naar de nieuwe regering van het nieuwe Israël gestapt en had daar zijn diensten en de diensten van het ziekenhuis aangeboden. Dat kwam goed uit, want Israël stond immers in de aanvang van de opbouw van de nieuwe staat. Er werd een contract met de regering gesloten, dat van jaar op jaar vernieuwd kon worden en waarbij een taakverdeling tot grondslag werd genomen. De Israëliërs waren zelf in Tiberias ook al heel spoedig overgegaan tot de instelling van medische voorzieningen en o.m. werd ook een eigen ziekenhuis voorbereid en daarna gesticht. De taakverdeling hield in, dat het Scots Hospital de gynaecologie en de verloskunde voor zijn rekening zou nemen. Voor de duur van het contract werd ook een Israëlische arts aan het ziekenhuis verbonden, dr. Sjalman, waarmee steeds een uitnemende samenwerking heeft bestaan.

Ook in Nederland

INTUSSEN was de zendende kerk in Schotland begonnen voeling te nemen met kerken in andere landen om tot samenwerking voor deze arbeid te komen. Er was een nieuwe arts nodig, dr. Torrence ging naar Engeland terug en de Schotten konden geen vervanger vinden.

Ook bij de Nederlandse kerken werd daarvoor aan de deur geklopt. Nu geviel het, dat toen juist dr. J. J. Pilon uit het medisch werk in Indonesië naar Nederland terugkeerde. Daar werd hem de vraag gesteld, of hij er misschien ook voor voelde naar Tiberias te gaan. Dit aanbod werd aanvaard en **dr. Pilon** heeft er geen ogenblik spijt van gehad. Hij is thans zeven jaar in het ziekenhuis aan het meer werkzaam geweest en is hier en in het land thuisgeraakt. In die tijd hebben in het ziekenhuis een 10.000 bevallingen plaatsgevonden, dat is en gemiddelde van vier per dag; nu is dat gemiddelde alweer veel hoger, men kan het op pl.m. zeven per dag stellen. Daarbij komen de gynaecologische zieken.

In het laatste jaar heeft dr. Pilon goede assistentie gekregen van **dr. C. B. Walraven**, en nu is **ds. Snoek** reeds weer acht maanden aan het ziekenhuis verbonden geweest. Voor en na werden ook Nederlandse verpleegsters uitgezonden, zodat wij hier thans een actief Nederlands centrum hebben gekregen, dat natuurlijk de traditie van het Scots Hospital hooghoudt, wat ook in dagindeling, gebeds-uur en kerkdienst tot uiting komt. Maar onmiskenbaar is het Nederlandse stempel, dat al meer op dit werk wordt gedrukt. Voor het overige bestaat hier een zeer goede samenwerking tussen de verschillende Protestantse kerken en ook onderling zijn allen, die aan het ziekenhuis verbonden *zijn*, door de geest van het

werk tot een hartelijke christelijke gemeenschap
samenegroeid.

Bij een rondgang door het ziekenhuis werden wij geïmponeerd door de omvang van het werk, dat in een driekwart eeuw hier is gegroeid en aan al wat hier is geïnvesteerd tot een arbeidsveld, dat als zodanig de dure verplichting van voortzetting oplegt, ook onder de zo gewijzigde omstandigheden, naar de mogelijkheden van het ogenblik. Er zijn vier grote ziekenzalen met zestig bedden, en voorts een kinderzaal en dan nog wat kleinere zaaltjes, onderzoekkamer, ontslagkamer, dienkamer, operatiekamer, steriliseerkamer en voorts alle andere voorzieningen, die zulk een ziekenhuis behoeft, waarbij wij de voortreffelijk modern ingerichte keuken niet mogen vergeten. In de gemeenschappelijke eetkamer eet een ieder, ook de dokters- en predikantsgezinnen, die overigens hun afzonderlijke woningen — gezellig Hollands ingericht! — er hebben.

Verandering

VOORJAAR 1959 zal verandering brengen. De Israëlijsche regering heeft het contract opgezegd, dat in deze jaren het budget in evenwicht heeft gehouden: men is in het eigen ziekenhuis ook met de afdelingen gynaecologie en verloskunde gereedgekomen en wenst dus geen prolongatie van de bestaande regeling. Dat wordt dus weer roeien geheel met eigen riemen en uiteraard geeft dit kopzorg, maar het vertrouwen ontbreekt niet, dat een goede weg gevonden zal worden. Intussen niet dan met goede ruggesteun van het zendende moederland, dat met het oog op de nieuwe toekomst een duidelijker taak aangewezen krijgt.

Tiberias heeft het bewijs geleverd, dat het recht heeft op vervulling van deze taak. Hier is een

arbeidsterrein van uitzonderlijke betekenis, dat door het verleden een Christelijke ereplicht in zich heeft, de plicht tot voortzetting, ook als de omstandigheden zich wijzigen. En aan iedere Nederlander mogen wij zeggen: wie in Tiberias wil komen en met dit werk wil kennis maken en een vakantieperiode aan het heerlijke meer van Christus' woonstede wil doorbrengen, dan staan, tot een bepaalde capaciteit, en voor een zeer matige vergoeding Lake View van het ziekenhuis en de keuken van het ziekenhuis gastvrij open

toevoeging Ria Snoek, geb 1954:

(Hilde en Govert waren november 1959 de laatste kinderen die in Tiberias werden geboren; er was maar 1 couveuse en nog maar een verpleegkundige, Gussie Steller. Corry Snoek-Dijkstra moest dus ondanks de recente bevalling veel zelf doen...)